Zbornik sudske prakse

MIŠLJENJE NEZAVISNOG ODVJETNIKA
MELCHIORA WATHELETA
od 19. travnja 2018.[1]

Spojeni predmeti C-84/17 P, C-85/17 P i C-95/17 P

Société des produits Nestlé SA
protiv
Mondelez UK Holdings & Services Ltd, prije Cadbury Holdings Ltd,
Ureda Europske unije za intelektualno vlasništvo (EUIPO) (C-84/17 P)
i
Mondelez UK Holdings & Services Ltd, prije Cadbury Holdings Ltd
protiv
Ureda Europske unije za intelektualno vlasništvo (EUIPO) (C-85/17 P)
i
Ured Europske unije za intelektualno vlasništvo (EUIPO)
protiv

Mondelez UK Holdings & Services Ltd, prije Cadbury Holdings Ltd **(C-95/17 P)**

„Žalba – Žig Europske unije – Trodimenzionalni žig u obliku ploče čokolade s četiri reda – Zahtjev za proglašavanje žiga ništavim koji je podnio žalitelj – Odbijanje zahtjeva za proglašavanje žiga ništavim od strane žalbenog vijeća”

I. Uvod

1. Svojim žalbama Société des produits Nestlé SA (u daljnjem tekstu: Nestlé), Mondelez UK Holdings & Services Ltd (u daljnjem tekstu: Mondelez) i Ured Europske unije za intelektualno vlasništvo (EUIPO) traže ukidanje presude Općeg suda Europske unije od 15. prosinca 2016., Mondelez UK Holdings & Services/EUIPO – Société des produits Nestlé (Oblik ploče čokolade) (T-112/13, neobjavljena, EU:T:2016:735, u daljnjem tekstu: pobijana presuda), kojom je poništena odluka drugog žalbenog vijeća EUIPO-a od 11. prosinca 2012. (predmet R 513/2011-2) koja se odnosi na postupak za proglašavanje žiga ništavim između Cadbury Holdings i Nestléa (u daljnjem tekstu: sporna odluka).

2. U ovom predmetu Sud ima priliku pojasniti smisao članka 7. stavka 3. Uredbe Vijeća (EZ) br. 207/2009 od 26. veljače 2009. o žigu Zajednice[2] i točaka 60. do 63. presude od 24. svibnja 2012., Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli/OHIM (C-98/11 P, EU:C:2012:307). Konkretnije, njime će se omogućiti pojašnjenje zemljopisnog opsega dokaza koji treba podnijeti kako bi se utvrdilo da je žig uporabom stekao razlikovni karakter.

1 Izvorni jezik: francuski

2 SL 2009., L 78, str. 1. (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 17., svezak 1., str. 226.). Ta je Uredba stavljena izvan snage i zamijenjena Uredbom (EU) 2017/1001 Europskog parlamenta i Vijeća od 14. lipnja 2017. o žigu Europske unije (SL 2017., L 154, str. 1.). Članak 7. stavak 3. ostao je isti.

II. Pravni okvir

3. U skladu s člankom 1. stavkom 2. Uredbe br. 207/2009:

„Žig [Europske unije] ima jedinstveni karakter. Ima jednak učinak u cijeloj Zajednici: ne smije se registrirati, ne smije se prenositi ili ne smije ga se odreći, ne smije biti predmetom odluke kojom se opozivaju prava nositelja žiga ili odluke kojom se žig proglašava ništavim i njegova se uporaba ne smije zabraniti, osim u odnosu na cijelu [Uniju]. To se načelo primjenjuje, osim ako je drukčije određeno ovom Uredbom.”

4. Člankom 7. Uredbe br. 207/2009 određuje se:

„1. Neće se registrirati sljedeće:

[…]

(b) žigovi koji nemaju nikakav razlikovni karakter;

[…]

2. Stavak 1. primjenjuje se neovisno o tome što razlozi za nemogućnost registracije postoje samo u jednom dijelu [Unije].

3. Stavak 1. točke (b), (c) i (d) ne primjenjuju se ako je žig slijedom njegove uporabe stekao razlikovni karakter u odnosu na proizvode ili usluge za koje je zatražena registracija.”

5. Člankom 52. Uredbe br. 207/2009 određuje se:

„1. Žig [Europske unije] proglašava se ništavim na zahtjev podnesen [EUIPO-u] ili na protutužbu podnesenu u postupku zbog povrede:

(a) kad je žig [Europske unije] registriran protivno odredbama članka 7.;

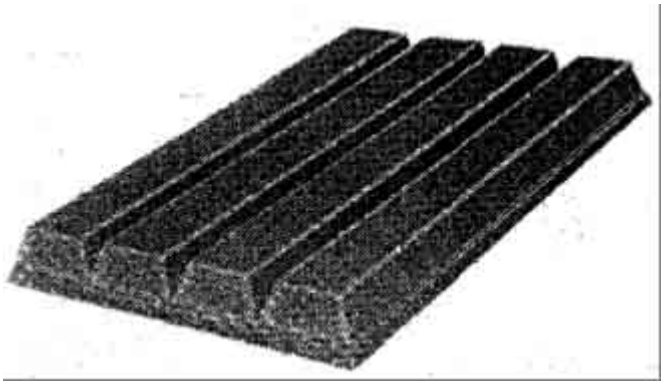
[…]

2. Kad je žig [Europske unije] registriran protivno odredbama članka 7. stavka 1. točaka (b), (c) ili (d), ipak ne može biti proglašen ništavim, ako je zbog svoje uporabe nakon registracije stekao razlikovni karakter u odnosu na proizvode ili usluge za koje je registriran.

[…]”

III. Okolnosti spora

6. Nestlé je 21. ožujka 2002. tražio od EUIPO-a da registrira trodimenzionalni žig za njegov proizvod pod nazivom „Kit Kat 4 fingers” koji se sastoji od četiri trapezoidna štapića postavljena jedan do drugog na pravokutnoj podlozi:

7. Registracija je zatražena za proizvode iz razreda 30. Nicanskog sporazuma o međunarodnoj klasifikaciji proizvoda i usluga radi registracije žigova od 15. lipnja 1957., kako je revidiran i izmijenjen. EUIPO je istaknuo prigovor u pogledu jednog dijela proizvoda za koje je zatražena registracija, odnosno: „čokolada, proizvodi od čokolade, slastice, bomboni”. Nakon tog prigovora, gore navedeni znak registriran je 28. srpnja 2006. kao žig Europske unije za proizvode iz razreda 30. koji odgovaraju sljedećem opisu: „bomboni, pekarski proizvodi, slastičarski proizvodi, keksi, torte, vafli” (u daljnjem tekstu: sporni žig).

8. Cadbury Schweppes plc (koji je postao Cadbury Holdings Ltd, a zatim Mondelez) podnio je EUIPO-u 23. ožujka 2007. tužbu za proglašenje ništavosti registracije na temelju, među ostalim, članka 7. stavka 1. točke (b) Uredbe br. 207/2009. Odjel za poništaje EUIPO-a prihvatio je 11. siječnja 2011. taj zahtjev te je proglasio sporni žig ništavim.

9. Slijedom tužbe Nestléa, drugo žalbeno vijeće EUIPO-a spornom je odlukom poništilo odluku Odjela za poništaje. To je vijeće, među ostalim, smatralo da je, iako je točno da sporni žig nije imao svojstven razlikovni karakter za proizvode za koje je bio registriran, Nestlé u skladu s člankom 7. stavkom 3. Uredbe br. 207/2009 dokazao da je taj žig uporabom stekao takav karakter za iste proizvode.

IV. Postupak pred Općim sudom i pobijana presuda

10. Zahtjevom podnesenim tajništvu Općeg suda 19. veljače 2013., Mondelez je podnio tužbu za poništenje sporne odluke. U prilog svojoj tužbi istaknuo je tri tužbena razloga. Opći sud ispitao je samo prvi tužbeni razlog koji se temeljio na povredi članka 52. stavka 2. Uredbe br. 207/2009 u vezi s člankom 7. stavkom 3. te uredbe te je bio podijeljen u četiri dijela.

11. U točkama 21. do 44. pobijane presude Opći sud analizirao je i prihvatio drugi dio Mondelezova prvog tužbenog razloga. Kao što proizlazi iz točaka 41. do 44. pobijane presude, Opći sud ocijenio je da je drugo žalbeno vijeće pogrešno smatralo da je Nestlé dokazao uporabu spornog žiga za pekarske proizvode, slastičarske proizvode, torte i vafle. Stoga je Opći sud analizirao ostale dijelove Mondelezova prvog tužbenog razloga samo u pogledu bombona i keksa.

12. U točkama 45. do 64. pobijane presude, Opći sud analizirao je i odbio prvi dio Mondelezova prvog tužbenog razloga koji se odnosio na nepostojanje uporabe spornog žiga u obliku u kojem ga se registriralo.

13. U točkama 65. do 111. pobijane presude Opći sud ispitao je i odbio treći dio Mondelezova prvog tužbenog razloga koji se odnosio na nepostojanje uporabe spornog žiga kao pokazatelja podrijetla i nedostatnost dokaza u tom pogledu. U tom pogledu, s jedne strane, u točki 94. pobijane presude Opći sud istaknuo je da su dokazi ozbiljne upotrebe spornog žiga koje je Nestlé podnio EUIPO-u relevantni elementi koji, nakon što ih se sveobuhvatno ocijeni, mogu dokazati da je relevantna javnost navedeni žig prepoznala kao oznaku trgovačkog podrijetla predmetnih proizvoda. S druge strane, u točki 107. navedene presude Opći sud naveo je da je drugo žalbeno vijeće „provelo ispitivanje stjecanja razlikovnog karaktera [spornog] žiga zahvaljujući tom žigu, kojim je potkrijepilo svoje zaključke o takvom stjecanju u pogledu Danske, Njemačke, Španjolske, Francuske, Italije, Nizozemske, Austrije, Finske, Švedske i Ujedinjene Kraljevine."

14. Naposljetku, Opći sud analizirao je u točkama 112. do 178. pobijane presude četvrti dio Mondelezova prvog tužbenog razloga. U točkama 142. i 143. te presude istaknuo je da je drugo žalbeno vijeće počinilo pogrešku time što je u biti smatralo da je u svrhu dokazivanja razlikovnog karaktera žiga stečenog uporabom u cijeloj Uniji, bilo dovoljno dokazati da je znatan dio relevantne javnosti u Uniji, u svim državama i regijama zajedno, prepoznao žig kao oznaku trgovačkog podrijetla proizvoda koje je označavao navedeni žig te da nije bilo potrebno dokazivati razlikovni karakter proizvoda stečen uporabom u dotičnim državama članicama.

15. Međutim, kao što proizlazi iz točaka 144. i 145. pobijane presude, Opći sud smatrao je da nije bilo isključeno da je, unatoč pogrešnom navođenju kriterija ispitivanja u svrhu dokazivanja razlikovnog karaktera žiga stečenog njegovom uporabom u cijeloj Uniji, drugo žalbeno vijeće pravilno primijenilo taj kriterij prilikom ispitivanja dokaza koje je podnio Nestlé. Opći sud stoga je smatrao da treba ispitati ocjenu tih elemenata koju je provelo drugo žalbeno vijeće.

16. Slijedom ispitivanja dokaza koji se odnose na Dansku, Njemačku, Španjolsku, Francusku, Italiju, Nizozemsku, Austriju, Finsku, Švedsku i Ujedinjenu Kraljevinu, Opći sud zaključio je da je redom u točkama 146., 148., 151., 153., 155., 158., 159., 164. i 167. drugo žalbeno vijeće pravilno smatralo da je bilo utvrđeno da je sporni žig uporabom stekao razlikovni karakter u svim državama članicama.

17. Međutim, u točki 173. pobijane presude, Opći sud istaknuo je da se drugo žalbeno vijeće nije izričito očitovalo o pitanju je li bilo utvrđeno da je sporni žig stekao razlikovni karakter u Belgiji, Irskoj, Grčkoj i Portugalu te da te države članice nije uključilo u države za koje je smatralo da je takvo stjecanje bilo dokazano.

18. U točki 176. navedene presude Opći sud smatrao je da je drugo žalbeno vijeće počinilo pogrešku time što je zaključilo da je sporni žig uporabom stekao razlikovni karakter u Uniji jer je takvo stjecanje dokazano samo za jedan dio njezina područja, bez obzira koliko je ono bilo znatno.

19. U točkama 177. do 179. pobijane presude Opći sud presudio je da treba prihvatiti četvrti dio Mondelezova prvog tužbenog razloga te poništiti spornu odluku u cijelosti jer drugo žalbeno vijeće nije moglo valjano dovršiti svoje ispitivanje o uporabom stečenom razlikovnom karakteru spornog žiga ako ne odluči o načinu na koji relevantna javnost percipira navedeni žig među ostalim u Belgiji, Irskoj, Grčkoj i Portugalu i ne analizira dokaze koje su podnijele te države članice.

V. Postupak pred Sudom

20. Svojom žalbom u predmetu C-84/17 P, Nestlé od Suda zahtijeva da:

– ukine pobijanu presudu jer je Opći sud povrijedio članak 7. stavak 3. i članak 52. stavak 2. Uredbe br. 207/2009 i

– naloži Mondelezu snošenje troškova.

21. Svojom žalbom u predmetu C-85/17 P Mondelez zahtijeva od Suda da ukine obrazloženje Općeg suda u točkama 37. do 44., 58. do 64., 78. do 111. i 144. do 169. pobijane presude, kao i dio točke 177. te presude u kojoj se navodi: „iako je utvrđeno da je [sporni] žig uporabom stekao razlikovni karakter u Danskoj, Njemačkoj, Španjolskoj, Francuskoj, Italiji, Nizozemskoj, Austriji, Finskoj, Švedskoj i Ujedinjenoj Kraljevini”.

22. Svojom žalbom u predmetu C-95/17 P, EUIPO od Suda zahtijeva da:

– ukine pobijanu presudu i

– naloži Mondelezu snošenje troškova.

23. Odlukom predsjednika Suda od 10. svibnja 2017., predmeti C-84/17 P, C-85/17 P i C-95/17 P spojeni su u svrhu pisanog i usmenog postupka te donošenja presude.

24. U odgovoru na žalbu u predmetu C-85/17 P, Nestlé od Suda zahtijeva da:

– odbaci žalbu kao očito nedopuštenu ili očito neosnovanu rješenjem ili podredno presudom;

– ne prihvati žalbu ni u dijelu u kojem je dopuštena, ukine pobijanu presudu i

– u svakom slučaju, Mondelezu naloži snošenje troškova.

25. U odgovoru na žalbu u predmetima C-84/17 P i C-95/17 P, Mondelez od Suda zahtijeva da:

– odbije žalbe Nestléa i EUIPO-a, i

– naloži Nestléu odnosno EUIPO-u snošenje troškova u tim dvama predmetima.

26. U odgovoru na žalbu u predmetima C-84/17 P, C-85/17 P i C-95/17 P, EUIPO od Suda zahtijeva da:

– prihvati žalbu Nestléa;

– odbije žalbu Mondeleza, i

– naloži Mondelezu snošenje EUIPO-ovih troškova.

27. Aktom podnesenim tajništvu Suda 13. studenoga 2017. European Association of Trade Mark Owners (Europsko udruženje nositelja žigova, Ujedinjena Kraljevina, u daljnjem tekstu: Marques) tražio je da mu se dopusti intervencija u spor u predmetu C-84/15 P u potporu zahtjevu Nestléa. Rješenjem od 12. siječnja 2018. predsjednik Suda prihvatio je taj zahtjev. S obzirom na nepravodobnost tog zahtjeva, dopustio je Marquesu da iznese svoja očitovanja na raspravi.

28. Na raspravi koja je održana 22. veljače 2018. usmena očitovanja iznijeli su Nestlé, Mondelez, Marques i EUIPO.

VI. Dopuštenost Mondelezove žalbe u predmetu C-85/17 P

A. Argumentacija stranaka

29. Nestlé tvrdi da je Mondelezova žalba nedopuštena jer nije od Suda tražio da potpuno ili djelomično ukine pobijanu presudu, nego da ukine dio obrazloženja pobijane presude istodobno zadržavajući njezinu izreku.

30. Iako je Opći sud prihvatio njegovu tužbu i poništio spornu odluku, Mondelez tvrdi da je njegova žalba dopuštena jer je Opći sud odbio neke od njegovih argumenata prilikom ispitivanja njegova prvog tužbenog razloga koji se temeljio na povredi članka 7. stavka 3. i članka 52. stavka 2. Uredbe br. 207/2009. Uzimajući u obzir da je drugo žalbeno vijeće EUIPO-a obvezano odbijanjem njegovih argumenata prilikom novog ispitivanja koje bi se od njega tražilo nakon poništenja sporne odluke, Mondelez smatra da treba moći osporavati pobijanu presudu.

B. Ocjena

31. Žalba Mondeleza očito je nedopuštena iz dva razloga. Kao prvo, za razliku od onog što se predviđa člankom 56. Statuta Suda Europske unije, Mondelez nije u situaciji u kojoj nije uspio sa svojim zahtjevom pred Općim sudom u cijelosti ili djelomično. Kao drugo, za razliku od onog što se propisuje člankom 169. stavkom 1. Poslovnika Suda, njegov žalbeni zahtjev nije usmjeren na potpuno ili djelomično ukidanje izreke pobijane presude, nego na ukidanje određenog dijela obrazloženja u toj presudi.

1. Usklađenost žalbe s člankom 56. drugim stavkom Statuta Suda Europske unije

32. Člankom 56. Statuta Suda predviđa se da „žalbu može podnijeti bilo koja stranka koja nije uspjela sa svojim zahtjevom u cijelosti ili djelomično”[3].

33. Prema sudskoj praksi Suda, ne smatra se da stranka koja je od Općeg suda zahtijevala da poništi akt Unije nije uspjela, čak ni djelomično, sa svojim zahtjevom ako je Opći sud prihvatio taj zahtjev[4], čak i ako je Opći sud odbio nekoliko njezinih argumenata prije nego što je prihvatio tužbeni razlog na kojem se temelji poništenje[5].

34. U ovom slučaju, osim pitanja troškova, Mondelez je zahtijevao od Općeg suda samo da „poništi [spornu] odluku osim u dijelu u kojem je žalbeno vijeće utvrdilo da žig nije imao svojstven razlikovni karakter u smislu članka 7. stavka 1. točke (b) [Uredbe br. 207/2009]”[6].

35. Pobijanom presudom Opći sud djelomično je prihvatio drugi i četvrti dio prvog tužbenog razloga[7] te je poništio spornu odluku zbog povrede članka 7. stavka 3. Uredbe br. 207/2009.

36. Kao što je na raspravi objasnio EUIPO, to poništenje znači da, kad žalba ne bi bila podnesena, s obzirom na obrazloženje i izreku pobijane presude, žalbeno vijeće EUIPO-a bilo bi dužno potvrditi odluku Odjela za poništaje od 11. siječnja 2011. o proglašenju spornog žig ništavim, jer se Mondelezova tužba za proglašenje žiga ništavim u većem dijelu odnosila na to proglašenje.

3 Ta se odredba uvelike jezično razlikuje u različitim jezičnim verzijama Statuta Suda Europske unije jer neke od njih ne navode zahtjeve stranaka. Vidjeti u tom smislu mišljenje P. Mengozzija u predmetu British Airways/Komisija (C-122/16 P, EU:C:2017:406, t. 40. i 41.).

4 Vidjeti presudu od 29. travnja 2004., IPK-München i Komisija (C-199/01 P i C-200/01 P, EU:C:2004:249, t. 42.).

5 Vidjeti presudu od 15. studenoga 2012., Al-Aqsa/Vijeće i Nizozemska/Al-Aqsa (C-539/10 P i C-550/10 P, EU:C:2012:711, t. 44. i 45.).

6 Točka 61. prva alineja podtočka 1. njegove tužbe pred Općim sudom u predmetu T-112/13.

7 Vidjeti točke 11. do 19. ovog mišljenja.

37. Slijedom toga, ne može se smatrati da Mondelez nije uspio ni djelomično ni u cijelosti sa svojim zahtjevima koje je podnio Općem sudu.

38. Prema mojim saznanjima, kao i saznanjima stranaka, jedina iznimka od tog pravila jest ona koju je Sud priznao u predmetu u kojem je donesena presuda od 20. rujna 2001., Procter & Gamble/OHIM (C-383/99 P, EU:C:2001:461) u kojoj je Procter & Gamble „zahtijevao od Suda da poništi presudu [Općeg suda] u dijelu u kojem je Opći sud odlučio da prvo žalbeno vijeće [EUIPO-a] nije povrijedilo članak 7. stavak 1. točku (c) Uredbe br. [207/2009]”[8]. U svojoj je presudi Sud podsjetio da je, kao prvo, Procter & Gamble „zahtijevao, s jedne strane, od Općeg suda da najprije poništi odluku [koju je donio EUIPO] u dijelu u kojem je smatrao da žig nije u skladu s uvjetima predviđenima u članku 7. stavku 1. točkama (b) i (c) Uredbe br. [207/2009] i, s druge strane, podredno, da poništi odluku [koju je donio EUIPO] u dijelu u kojem je proglasio nedopuštenom [njegovu] argumentaciju […] koja se temeljila na članku 7. stavku 3. te uredbe”[9].

39. Na temelju toga Sud je odlučio da se, odbijanjem glavnog tužbenog razloga društva Procter & Gamble i poništenjem odluke EUIPO-a na temelju podrednog tužbenog razloga, presudom Općeg suda ostavlja na snazi dio te odluke koji se odnosi na usklađenost žiga sa zahtjevima članka 7. stavka 1. točaka (b) i (c) Uredbe br. 207/2009, što znači da EUIPO samo treba dosljedno primijeniti svoje tumačenje članka 7. stavka 3. Uredbe br. 207/2009 i da je, slijedom toga, poništenje koje je proglasio Opći sud zapravo samo djelomično[10].

40. S ovim se predmetom ne može napraviti nikakva usporedba. S jedne strane, za razliku od društva Procter & Gamble, Mondelez ne traži poništenje pobijane presude, nego samo poništenje određenih točaka obrazloženja Općeg suda. S druge strane, unatoč činjenici da je Mondelez iznio nekoliko tužbenih razloga u svojoj tužbi pred Općim sudom, taj je sud ispitao samo tužbeni razlog koji se temeljio na članku 7. stavku 3. Uredbe br. 207/2009 te ga je prihvatio, iako je najprije odbio određene prigovore koje je Mondelez istaknuo u okviru tog tužbenog razloga. Budući da glavni tužbeni razlog nije bio odbijen, smatram da se u ovom predmetu ne može govoriti o dijelu odluke EUIPO-a koji je Opći sud pobijanom presudom ostavio na snazi. U tom smislu smatram da nije moguća usporedba s presudom od 20. rujna 2001., Procter & Gamble/OHIM (C-383/99 P, EU:C:2001:461).

41. U tim okolnostima nije moguće smatrati da Mondelez nije uspio ni djelomično ni u cijelosti sa svojim zahtjevom u smislu članka 56. Statuta Suda Europske unije.

2. Usklađenost žalbe s člankom 169. stavkom 1. Poslovnika Suda

42. Članak 169. stavak 1. Poslovnika Suda određuje da je „[ž]albeni zahtjev usmjeren […] na potpuno ili djelomično ukidanje pobijane odluke Općeg suda *kakva proizlazi iz izreke te odluke*”[11].

43. Prema mišljenju Suda, „ta [se] odredba odnosi na temeljno načelo u području žalbe u skladu s kojim žalba mora biti usmjerena protiv izreke pobijane odluke Općeg suda te se ne može odnositi isključivo na izmjenu određenih obrazloženja te odluke”[12].

8 Točka 11. te presude

9 Vidjeti točku 19. te presude.

10 Vidjeti točke 24. i 25. te presude.

11 Moje isticanje

12 Vidjeti presudu od 14. studenoga 2017., British Airways/Komisija (C-122/16 P, EU:C:2017:861, t. 51.). Vidjeti i presudu od 15. studenoga 2012., Al-Aqsa/Vijeće i Nizozemska/Al-Aqsa (C-539/10 P i C-550/10 P, EU:C:2012:711, t. 43. do 45.).

44. Usto, Sud je u nekoliko navrata presudio da, osim kao obrana protiv pravnog navoda žalitelja u žalbi, zahtjev za izmjenu obrazloženja nije dopušten ako ne postoji pravni interes jer ne može osigurati korist stranci koja ga je podnijela [13].

45. U ovom slučaju, iz žalbe proizlazi da Mondelezov žalbeni zahtjev nije usmjeren na djelomično ili potpuno ukidanje pobijane odluke Općeg suda kakva proizlazi iz njezine izreke, nego na ukidanje obrazloženja Općeg suda u točkama 37. do 44., 58. do 64., 78. do 111., 144. do 169. i 177. pobijane presude.

46. Nije riječ o zahtjevu u skladu s člankom 169. stavkom 1. Poslovnika Suda nego o zahtjevu za izmjenu obrazloženja. U tom smislu Mondelez nema pravni interes.

47. Iz tih razloga smatram da je žalba koju je podnio Mondelez u predmetu C-85/17 P očito nedopuštena i treba je odbaciti.

VII. Meritum

48. Svojim jedinim žalbenim razlogom u predmetu C-84/17 P i drugim žalbenim razlogom u predmetu C-95/17 P, Nestlé odnosno EUIPO prigovaraju Općem sudu da je povrijedio članak 52. stavak 2. Uredbe br. 207/2009 u vezi s člankom 7. stavkom 3. navedene uredbe jer je smatrao da nositelj žiga Europske unije treba dokazati da je žig razlikovni karakter stekao uporabom u svakoj državi članici zasebno. Nestlé i EUIPO smatraju da se ta ocjena temelji na pogrešnom tumačenju i primjeni točaka 60. do 63. presude od 24. svibnja 2012., Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli/OHIM (C-98/11 P, EU:C:2012:307).

49. Prvi žalbeni razlog EUIPO-a u predmetu C-95/17 P, iako se formalno temelji na povredi obveze obrazlaganja, zapravo se odnosi na isto pitanje.

50. Stoga ću obje žalbe ispitati zajedno.

A. Argumentacija stranaka

51. Nestlé [14] i EUIPO, koje podupire udruženje Marques, kritiziraju pobijanu presudu u pogledu opsega područja Unije na kojem treba dokazati da je razlikovni karakter spornog žiga stečen uporabom. Smatraju da, time što je u točki 139. pobijane presude odlučio da uporabom stečeni razlikovni karakter treba dokazati za cijelo područje Unije a ne samo za jedan znatan dio ili većinu tog područja, pa se stoga ne može zaključiti da postoji stjecanje takvog karaktera ako podneseni dokazi ne obuhvaćaju samo dio Unije, čak i ako taj dio nije znatan ili se odnosi na samo jednu državu, Opći sud povrijedio je članak 7. stavak 3. Uredbe br. 207/2009 i tumačenje koje mu je dao Sud u točkama 60. do 63. presude od 24. svibnja 2012., Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli/OHIM (C-98/11 P, EU:C:2012:307).

13 Vidjeti presude od 21. prosinca 2011., Iride/Komisija (C-329/09 P, neobjavljena, EU:C:2011:859, t. 49. i 50.); od 11. srpnja 2013., Ziegler/Komisija (C-439/11 P, EU:C:2013:513, t. 42.) i od 13. siječnja 2015., Vijeće i Komisija/Stichting Natuur en Milieu i Pesticide Action Network Europe (C-404/12 P i C-405/12 P, EU:C:2015:5, t. 31.).

14 Žalba Nestléa ne odnosi se jasno i precizno na određene točke pobijane presude, ali mi se čini da iz točke 21. njegove žalbe jasno proizlazi da se ona zapravo odnosi na iste točke koje je EUIPO istaknuo u svojoj žalbi.

52. Prema mišljenju Nestléa, Marquesa i EUIPO-a, Opći sud pogrešno je odlučio da je drugo žalbeno vijeće EUIPO-a počinilo pogrešku koja se tiče prava time što je smatralo da je bilo dovoljno dokazati da je znatan dio relevantne javnosti u cijeloj Uniji, u svim državama članicama i regijama zajedno, prepoznao žig kao oznaku trgovačkog podrijetla proizvoda obuhvaćenima spornim žigom te da nije bilo potrebno dokazati razlikovni karakter stečen uporabom u svim dotičnim državama članicama [15].

53. Slijedom toga, Opći sud pogrešno je odlučio da je drugo žalbeno vijeće EUIPO-a počinilo pogrešku koja se tiče prava time što je zaključilo da postoji uporabom stečen razlikovni karakter spornog žiga a da se nije očitovalo o načinu na koji relevantna javnost percipira navedeni žig u Belgiji, Irskoj, Grčkoj i Portugalu, te da nije analiziralo dokaze koje su podnijele te države članice [16].

54. Nestlé, Marques i EUIPO navode da, time što je usredotočeno na pojedinačna nacionalna tržišta, to tumačenje Općeg suda nije usklađeno s jedinstvenim karakterom žiga Europske unije ni sa samim postojanjem jedinstvenog tržišta.

55. Suprotno tomu, Mondelez smatra da je Opći sud pravilno protumačio i primijenio članak 7. stavak 3. Uredbe br. 207/2009, kao i presudu od 24. svibnja 2012., Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli/OHIM (C-98/11 P, EU:C:2012:307). Prema toj presudi, nije dovoljno da žig Europske unije ima razlikovni karakter u znatnom dijelu Unije ako ga nema u drugom dijelu Unije, čak i ako taj dio čini samo jedna država članica.

56. Mondelez smatra da bi drukčiji zaključak doveo do paradoksalnog rezultata prema kojem bi se na temelju zahtjeva za registraciju žig koji treba odbiti jer u samo jednoj državi članici nema razlikovni karakter ipak mogao registrirati kao žig Europske unije te bi se na njega moglo pozvati pred sudovima te države članice.

B. Ocjena

1. Uvodne napomene

57. Pitanja zemljopisnog opsega dokaza koji treba podnijeti kako bi se utvrdilo da je žig uporabom stekao razlikovni karakter u skladu s člankom 7. stavkom 3. Uredbe br. 207/2009, kao i pitanja tumačenja koje treba dati točkama 60. do 63. presude od 24. svibnja 2012., Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli/OHIM (C-98/11 P, EU:C:2012:307), nisu nova pitanja.

58. Naime, u žalbi Louisa Vuittona Malletiera u spojenim predmetima C-363/15 P i C-364/15 P postavilo se upravo to pitanje jer je, kao i Nestlé, Marques i EUIPO, Louis Vuitton Malletier tvrdio da je Opći sud pogrešno zahtijevao da se dokaz razlikovnog karaktera prikaza šahovnice smeđe i bež boje i prikaza šahovnice sive boje podnese za svaku državu članicu. Međutim, stranke su se nagodile prije održavanja rasprave [17].

59. Ovim se žalbama Sudu ponovno daje prilika da konačno pojasni smisao koji treba pridati točkama 60. do 63. presude od 24. svibnja 2012., Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli/OHIM (C-98/11 P, EU:C:2012:307).

15 Vidjeti točke 141. do 143. pobijane presude.

16 Vidjeti točke 175. do 179. pobijane presude.

17 Vidjeti rješenje predsjednika Suda od 21. srpnja 2016., Louis Vuitton Malletier/EUIPO (C-363/15 P i C-364/15 P, neobjavljeno, EU:C:2016:595).

2. Teritorijalni opseg dokaza koji se zahtijeva člankom 7. stavkom 3. Uredbe br. 207/2009

60. Najprije valja napomenuti da u skladu s člankom 1. stavkom 2. Uredbe br. 207/2009, žig Europske unije ima jedinstveni karakter, što znači da ima jednak učinak u cijeloj Uniji. Kao što je Opći sud presudio u točki 119. pobijane presude „žig Unije ima jedinstveni karakter, što znači da ima jednak učinak u cijeloj Uniji. Iz jedinstvenog karaktera žiga Unije proizlazi da znak, kako bi se mogao registrirati, treba imati razlikovni karakter u cijeloj Uniji. Stoga u skladu s člankom 7. stavkom 1. točke (b) navedene Uredbe u vezi s člankom 7. stavkom 2. te uredbe, žig se neće registrirati ako nema nikakav razlikovni karakter u jednom dijelu Unije” [18].

61. Člankom 7. stavkom 3. Uredbe br. 207/2009 uvodi se iznimka apsolutnim razlozima za odbijanje predviđenima u članku 7. stavku 1. točkama (b) do (d) u korist žigova koji su slijedom uporabe stekli razlikovni karakter.

62. Načela primjenjiva na tumačenje te odredbe utvrđena su u presudama od 22. lipnja 2006., Storck/OHIM (C-25/05 P, EU:C:2006:422) i od 24. svibnja 2012., Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli/OHIM (C-98/11 P, EU:C:2012:307).

63. U točki 83. presude od 22. lipnja 2006., Storck/OHIM (C-25/05 P, EU:C:2006:422), Sud je odlučio da se „žig […] [mogao] registrirati na temelju članka 7. stavka 3. Uredbe [br. 207/2009] samo ako je [bio] dostavljen dokaz o tome da je uporabom stekao razlikovni karakter u dijelu [Unije] u kojem ga *ab initio* nije imao u smislu članka 7. stavka 1. točke (b)”.

64. U navedenoj točki te presude dodao je da taj dio Unije koji je, u skladu s člankom 7. stavkom 2. Uredbe br. 207/2009, dovoljan kako se žig ne bi mogao registrirati, ”može, ovisno o slučaju, činiti jedna država članica”.

65. Nestlé tvrdi da je postavljanjem vrlo visoke razine dokazivanja ta presuda za učinak imala da, uz jednu iznimku, nijedan subjekt nije mogao podnijeti dostatne dokaze. Stoga je smatrao da je u presudi od 24. svibnja 2012., Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli/OHIM (C-98/11 P, EU:C:2012:307) Sud prihvatio pristup koji je više u skladu s teritorijalnim aspektom dokaza.

66. Podsjećam da se predmet u kojem je donesena potonja presuda odnosio na zahtjev za registraciju kao žiga Europske unije trodimenzionalnog znaka u obliku čokoladnog uskrsnog zeca s crvenim rupcem i da je Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli podnio dokaze na temelju kojih se moglo utvrditi da je razlikovni karakter stečen uporabom samo u tri od petnaest država članica u predmetnom razdoblju, i to u Njemačkoj, Austriji i Ujedinjenoj Kraljevini.

67. U točki 60. navedene presude Sud je najprije podsjetio na točku 83. presude od 22. lipnja 2006., Storck/OHIM (C-25/05 P, EU:C:2006:422). Zatim je na temelju toga presudio da zaključak Općeg suda, prema kojem žig za koji je zatražena registracija treba imati razlikovni karakter stečen uporabom u cijeloj Uniji, nije zahvaćen nijednom pogreškom koja se tiče prava jer Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli nije uspio utvrditi da predmetni žig „ima svojstveni razlikovni karakter i da je to utvrđenje valjano za cijelo područje Unije” [19]. Sud je dodao da dokazi dostavljeni za tri države članice nisu dovoljni kako bi se utvrdilo da predmetni žig „ima svojstveni razlikovni karakter u petnaest država članica i da stoga u tim državama ne treba zahtijevati da žig uporabom stekne razlikovni karakter” [20].

18 Vidjeti u tom smislu i presudu od 22. lipnja 2006., Storck/OHIM (C-25/05 P, EU:C:2006:422, t. 81. do 83.).

19 Točka 61. te presude

20 Točka 61. te presude

68. S obzirom na argument Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli koji se temeljio na jedinstvenom karakteru žiga Europske unije i prema kojem ocjenu toga je li žig uporabom stekao razlikovni karakter ne treba temeljiti na pojedinačnim nacionalnim tržištima, Sud je presudio da bi „bilo […] pretjerano, iako je točno da je potrebno dokazati da je žig uporabom stekao razlikovni karakter u dijelu Unije u kojem *ab initio* nije imao takav karakter, zahtijevati da se takvo stjecanje dokaže za svaku pojedinu državu članicu” [21].

69. Ipak je odbio žalbu Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli te je pritom u točki 63. svoje presude odlučio da, „što se tiče predmetnog slučaja, Opći sud nije počinio pogrešku koja se tiče prava jer u svakom slučaju [Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli] nije na *kvantitativno dostatan* način dokazao da je žig za koji je zatražena registracija uporabom stekao razlikovni karakter na cijelom području Unije” [22].

70. Valja istaknuti pogrešku u engleskoj jezičnoj verziji tog odlomka. U biti, iako se u njemačkoj i francuskoj verziji u toj točki navodi nedostatak *kvantitativno* dostatnih dokaza (*keinen quantitativ hinreichenden Nachweis*), u engleskoj se verziji navodi samo nedostatak dostatnih dokaza (*sufficiently proved*). S obzirom da je njemačka verzija te presude vjerodostojna, ne postoji nikakav razlog zbog kojeg bi se smatralo da se prilog *sufficiently* ne odnosi na „kvantitativno” dostatne dokaze.

71. Na temelju tog pojašnjenja može se zaključiti da je sud u toj presudi odlučio da Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli, zato što je podnio dokaze za samo tri države članice, nije jasno podnio kvantitativno dostatne dokaze kako bi se ti rezultati mogli ekstrapolirati na cijelu Uniju.

72. Začuđujuće je da se slična pogreška dogodila u francuskoj verziji pobijane presude. Naime, iako se u točkama 125. i 130. pobijane presude u engleskoj verziji, odnosno na jeziku postupka, navode *kvantitativno* dostatni dokazi, u istim se točkama u francuskoj verziji pobijane presude navode *kvantitativno* dostatni dokazi (točka 125.) i *kvalitativno* dostatni dokazi (točka 130.).

73. Ta pogreška u pisanju Općeg suda u francuskoj verziji može objasniti stajalište Općeg suda u točkama 139. do 143. i 175. do 178. pobijane presude u kojima je u biti presudio da se stjecanje razlikovnog karaktera uporabom nije moglo utvrditi ekstrapolacijom dokaza kojima se samo utvrđuje da je znatan dio relevantne javnosti u cijeloj Uniji, u svim državama članicama i regijama zajedno, prepoznao žig kao oznaku trgovačkog podrijetla njime obuhvaćenih proizvoda ili usluga čak i ako stanovništvo država članica za koje su podneseni dokazi čini gotovo 90 % stanovništva Unije.

74. Drugim riječima, prema mišljenju Općeg suda, stjecanje razlikovnog karaktera nije povezano samo s većinom država članica i stanovništva, nego i s pojmom „zemljopisne reprezentativnosti” u smislu da predmetni žig treba steći razlikovni karakter u percepciji javnosti u svim dijelovima područja Unije, koji se nužno ne podudaraju s granicama država članica.

75. U točkama 60. do 63. presude od 24. svibnja 2012., Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli/OHIM (C-98/11 P, EU:C:2012:307) samo se djelomično odgovara na to pitanje. Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli dostavio je dokaze na temelju kojih se utvrđuje uporabom stečen razlikovni karakter za samo tri države članice, i to za Njemačku, Austriju i Ujedinjenu Kraljevinu. U tim okolnostima, s obzirom na to da se nisu uzele u obzir velike regije Unije, bilo je jasno da dokazi nisu dovoljni da bi se na njima temeljila ekstrapolacija na cijelu Uniju.

76. Točno je da je u točki 62. presude od 24. svibnja 2012., Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli/OHIM (C-98/11 P, EU:C:2012:307) Sud odlučio da bi „bilo pretjerano zahtijevati da se takvo stjecanje dokaže za svaku pojedinu državu članicu”.

21 Točka 62. te presude

22 Moje isticanje

77. Međutim, kao što je EUIPO priznao u točki 43. svoje žalbe, to ne znači da podnositelj zahtjeva za registraciju žiga može ne uzeti u obzir cijele regije i tržišta. Naprotiv, kao što je EUIPO napomenuo u točki 53. te žalbe, valja uzeti u obzir zemljopisni značaj i raspodjelu regija u kojima je utvrđeno da postoji stečeni razlikovni karakter kako bi se osiguralo da se dokazi, na temelju kojih se provodi ekstrapolacija na cijelu Uniju, odnose na kvantitativno i zemljopisno reprezentativni uzorak.

78. Za potrebe te ekstrapolacije, iako ne treba uzeti u obzir državna područja država članica kao takva [23], postojanje jedinstvenog tržišta unutar Unije ne znači da ne postoje nacionalna i regionalna tržišta. Naime, uobičajeno je da gospodarski subjekti, kao što je Nestlé, u svrhu distribucije svojih proizvoda ili usluga zajedno grupiraju određena nacionalna tržišta iz nekoliko razloga, kao što je njihova zemljopisna blizina, postojanje međusobnih povijesnih veza ili pak zajednički jezik, običaji ili navike. U tom smislu, u tim uvjetima i ovisno o predmetnim proizvodima, dokazi podneseni za određena nacionalna tržišta mogli bi, na temelju onoga što je Mondelez na raspravi nazvao „usporedivost tržišta", biti dostatni za obuhvaćanje drugih tržišta na koja se dokazi ne odnose ili za koja nisu podneseni kvantitativno dostatni dokazi. Konkretno, za određene proizvode ili usluge i zbog usporedivosti predmetnih tržišta, dokazi podneseni za španjolsko tržište mogu biti dostatni i za portugalsko tržište ili dokazi podneseni za britansko tržište mogu biti dostatni za irsko tržište itd.

79. Dokaz o stjecanju razlikovnog karaktera uporabom u cijeloj Uniji na kvantitativno i zemljopisno dostatan način obvezuje da se za svaki proizvod ili uslugu uzme u obzir ta raznolikost unutar Unije. U tom smislu, žig ne može biti žig Europske unije koji ima jedinstveni karakter ako ga relevantna javnost dijela Unije ne prepoznaje kao oznaku trgovačkog podrijetla proizvoda ili usluga obuhvaćenih tim žigom.

80. U tom pogledu valja pojasniti da regije ili dijelovi Unije u kojima treba dokazati stjecanje razlikovnog karaktera nisu unaprijed određeni, nego ih treba utvrditi pri svakom podnošenju zahtjeva za registraciju, za proizvode i usluge obuhvaćene predmetnim žigom.

81. Suprotno onome što tvrdi EUIPO, to ne znači da bi nedostatak dokaza samo za Luksemburg bio dovoljan da se isključi stjecanje razlikovnog karaktera, iako su dokazi za druge države članice dostavljeni. Ako u pogledu proizvoda i usluga obuhvaćenih predmetnim žigom Luksemburg pripada istom tržištu kao i Belgija, Francuska ili Njemačka i ako su dostavljeni dostatni dokazi za te druge države s kojima Luksemburg čini isto tržište, nije potrebno podnositi posebne dokaze za Luksemburg. Prema mojem mišljenju, takav smisao treba pridati članku 7. stavcima 2. i 3. Uredbe br. 207/2009 i točkama 60. do 63. presude od 24. svibnja 2012., Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli/OHIM (C-98/11 P, EU:C:2012:307).

82. Zahtjev da dokazi o stjecanju razlikovnog karaktera ne trebaju biti samo kvantitativno dostatni, nego i zemljopisno reprezentativni potkrepljuje i primjer slagalice koji je EUIPO naveo u točki 42. svoje žalbe [24].

23 Prema mišljenju Suda, „kad bi se smatralo da je u okviru sustava žigova Zajednice potrebno pridati posebni značaj državnim područjima država članica, time bi se spriječilo ispunjavanje ciljeva [koji se nastoje postići Uredbom br. 207/2009] te bi se nanijela šteta jedinstvenom karakteru žiga Zajednice" (presuda od 19. prosinca 2012., Leno Merken, C-149/11, EU:C:2012:816, t. 42.).

24 Vidjeti i EUIPO-ove smjernice o ispitivanju žigova Europske unije, dio B odjeljak 4. poglavlje 14. str. 8., verziju od 1. listopada 2017., dostupnu na internetskoj stranici EUIPO-a na sljedećoj adresi: https://euipo.europa.eu/tunnel-web/secure/webdav/guest/document_library/contentPdfs/law_and_practice/trade_marks_practice_manual/WP_2_2017/Part-B/04-part_b_examination_section_4_absolute_grounds_for_refusal/part_B_examination_section_4_chapter_14/part_B_examination_section_4_chapter_14_Acquired_distinctiveness_fr.pdf. Prema mišljenju EUIPO-a, načelo koje je Sud utvrdio u točki 62. presude od 24. svibnja 2012., Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli/OHIM (C-98/11 P, EU:C:2012:307) podrazumijeva da, „ako zamislimo područje Unije kao slagalicu, nemogućnost dokazivanja stečenog razlikovnog karaktera za jedno ili više određenih nacionalnih tržišta ne mora biti odlučujuća, pod uvjetom da ‚dio slagalice koji nedostaje' ne utječe na ukupnu sliku prema kojoj znatan dio relevantne javnosti Unije prepoznaje znak kao žig u različitim dijelovima ili regijama Europske unije.

83. Primjera radi, ako većina dijelova slagalice predstavlja tijelo konja, činjenica da je glava jedini dio koji nedostaje kako bi se sastavila slagalica može imati znatan utjecaj. Naime, iako većina dijelova ukazuje na to da slagalica predstavlja sliku konja, nipošto nije isključeno da dio koji nedostaje predstavlja torzo čovjeka. U tom se slučaju ne bi radilo o konju nego o kentauru. Takvu opasnost predstavlja selektivno isključenje određenih država članica iz podnesenih dokaza.

84. U tom smislu, u predmetima u kojima su donesene presude Općeg suda od 21. travnja 2015., Louis Vuitton Malletier/OHIM – Nanu-Nana (Prikaz uzorka šahovnice smeđe i bež boje) (T-359/12, EU:T:2015:215) i od 21. travnja 2015., Louis Vuitton Malletier/OHIM – Nanu-Nana (Prikaz uzorka šahovnice sive boje) (T-360/12, neobjavljena, EU:T:2015:214), na koje Opći sud upućuje u točki 128. pobijane presude, Opći sud je pravilno odlučio da stjecanje razlikovnog karaktera nije dokazano zbog nedostatka dokaza za Dansku, Portugal, Finsku i Švedsku i to iako se, prema tvrdnji Louisa Vuittona Malletiera, dokazi koje je podnio odnose na jedanaest od petnaest država članica koje čine 92,5 % stanovništva Unije. Naime, Louis Vuitton Malletier uopće nije podnio dokaze za nordijske države koje su sastavni dio Unije niti je utvrdio da su dokazi dostavljeni za druge države članice reprezentativni i za te države. Zbog tog se propusta nije moglo zaključiti da su predmetne šahovnice stekle razlikovni karakter u cijeloj Uniji.

85. U ovom slučaju, iz točaka 60. do 87. sporne odluke i točaka 146. do 173. pobijane presude proizlazi da je Nestlé podnio dokaze za četrnaest od petnaest država članica u predmetnom razdoblju. Jedina država članica za koju nije podnio nikakav dokaz jest Luksemburg. Međutim, iako je Nestlé dostavio studije o istraživanju tržišta za većinu država članica, iz točke 84. do 87. sporne odluke i točke 173. pobijane presude proizlazi da informacije dostavljene za Belgiju, Irsku, Grčku i Portugal[25] nisu bile dovoljne kako bi se utvrdilo da relevantna javnost tih država u Nestléu prepoznaje trgovačko podrijetlo proizvoda obuhvaćenog spornim žigom.

86. Međutim, prije nego što je u točkama 176. i 177. pobijane odluke zaključio da drugo žalbeno vijeće EUIPO-a nije moglo valjano dovršiti svoje ispitivanje razlikovnog karaktera koji je sporni žig stekao u cijeloj Uniji bez dostatnih dokaza za Belgiju, Irsku, Grčku, Luksemburg i Portugal, Opći sud nije ispitao je li se, u pogledu proizvoda obuhvaćenog spornim žigom, uporabom stečen razlikovni karakter u tih pet država članica mogao ekstrapolirati na temelju dokaza podnesenih za druga nacionalna ili regionalna tržišta.

87. Iako je Opći sud načelno trebao ispitati to pitanje, Nestlé je na raspravi potvrdio da u spis nije uložio elemente na temelju kojih bi se moglo utvrditi da su u pogledu proizvoda obuhvaćenog spornim žigom dokazi podneseni za dansko, njemačko, španjolsko, francusko, talijansko, nizozemsko, austrijsko, finsko, švedsko i britansko tržište valjani i za belgijsko, irsko, grčko, luksemburško i portugalsko tržište ili da se na njima mogla temeljiti ekstrapolacija uporabom stečenog razlikovnog karaktera spornog žiga u tim državama. U tom smislu, nije utvrdio da je u pogledu predmetnog proizvoda belgijsko, irsko, grčko, luksemburško i portugalsko tržište usporedivo s određenim drugim nacionalnim tržištima za koja je Nestlé podnio dostatne dokaze.

88. Zbog nedostatka takvih dokaza, Opći sud mogao je samo poništiti odluku drugog žalbenog vijeća EUIPO-a, što je i učinio.

89. S obzirom na prethodna razmatranja, predlažem Sudu da odbije žalbe Nestléa i EUIPO-a.

25 Radilo se o slici nazvanoj „Nielsen” i reklamnom materijalu. Vidjeti osobito točke 84. do 87. sporne odluke.

VIII. Troškovi

90. U skladu s člankom 137. Poslovnika Suda, koji se primjenjuje na žalbeni postupak na temelju članka 184. stavka 1. tog Poslovnika, odluka o troškovima donosi se u presudi kojom se završava postupak. U skladu s člankom 138. stavkom 1. istog poslovnika, primjenjivim na žalbeni postupak na temelju njegova članka 184. stavka 1., stranka koja ne uspije u postupku dužna je, na zahtjev protivne stranke, snositi troškove.

91. Usto, u skladu s člankom 184. stavkom 2. navedenog Poslovnika, predviđa se da, kad žalba nije osnovana, Sud odlučuje o troškovima.

92. Naposljetku, članak 140. stavak 3. Poslovnika Suda, koji se na temelju njegova članka 184. stavka 1. također primjenjuje na žalbeni postupak, propisuje, među ostalim, da Sud može odlučiti da intervenijent koji nije država članica ili institucija snosi vlastite troškove.

93. U ovom slučaju, u predmetu C-84/17 P, budući da je Mondelez zahtijevao da se Nestléu naloži snošenje troškova i da potonji nije uspio u postupku, valja mu naložiti snošenje troškova Mondeleza. Valja odlučiti da će EUIPO i Marques snositi vlastite troškove.

94. U predmetu C-85/17 P, budući da je EUIPO zahtijevao da se Mondelezu naloži snošenje troškova i da potonji nije uspio u postupku, valja mu naložiti snošenje troškova Nestléa i EUIPO-a.

95. U predmetu C-95/17 P, budući da je Mondelez zahtijevao da se EUIPO-u naloži snošenje troškova i da potonji nije uspio u postupku, valja mu naložiti snošenje troškova Mondeleza. Nestlé će snositi vlastite troškove.

IX. Zaključak

96. U predmetu C-84/17 P, Société des produits Nestlé SA/EUIPO i Mondelez UK Holdings & Services Ltd, predlažem Sudu da:

– odbije žalbu kao neosnovanu,

– naloži Société des produits Nestlé da snosi vlastite troškove kao i troškove društva Mondelez UK Holdings & Services, i

– naloži Uredu Europske unije za intelektualno vlasništvo (EUIPO) i European Association of Trade Mark Owners (Europsko udruženje nositelja žigova) da snose vlastite troškove.

97. U predmetu C-85/17 P, Mondelez UK Holdings & Services Ltd/EUIPO, predlažem Sudu da:

– odbaci žalbu kao očito nedopuštenu, i

– naloži Mondelez UK Holdings & Services da snosi vlastite troškove kao i troškove Société des produits Nestlé i EUIPO-a.

98. U predmetu C-95/17 P, EUIPO/Mondelez UK Holdings & Services Ltd, predlažem Sudu da:

– odbije žalbu kao neosnovanu;

– naloži EUIPO-u da snosi vlastite troškove kao i troškove Mondelez UK Holdings & Services, i

– naloži Société des produits Nestlé da snosi vlastite troškove.